

տարին այդ ամենահարուստ նիւթը անցնելուց յետոյ յիշէ, թէ ինչ է բիբը, ստոնատեսակը, դաստակը, բազուկը... Եթէ ոչ, ուրեմն ինչ հարկ կար այդ ամենը կոխել դասագրքի մէջ. լաւ էր լինի արդեօք դրա տեղ ընդարձակել կարգաւ-գրել-պատմելու յատկացուած առակների և հէքիաթների թիւը. չէ որ ամբողջ դասագրքի մէջ միայն մի «Պատաւն ու այծը» կայ և մի «Ուլերն ու գայլը», իսկ մնացեալը բոլորովին անպէտք մանկական դասագրքի համար՝ թէ լեզուի և թէ բովանդակութեան կողմից:

Այս մասունքն էլ համարեա չը կայ աշակերտների ինքնուրոյն աշխատութեան համար նիւթ. իսկ այս անհրաժեշտ է, որովհետև սովորական, անխուսափելի երևոյթ է ծխական դրպրոցներում մի սենեակի մէջ հրկու բաժանմունք մէկտեղ լինելը:

ՀԱԹ.

46) Յ. Արաբաջեանց. Մայրենի (եզու Ա. ասի. Ալեքսանդրապոլ 1901 թ. 30 կ.

Այս դասագրքի մէջ էլ համարեա ոչինչ չը կայ աշակերտների ինքնուրոյն աշխատանքի համար. միայն ամեն մի դասից յետոյ դնում է 4—5 բառ պոկասորդ կամ խառն շարուած տառերով, որ աշակերտները պէտք է լրացնեն իրանք. այս է, սրաւից զատ ոչինչ:

Սրա միակ առաւելութիւնը նիկ. Տէր-Ղևոնդեանի դասագրքից այն է որ 5-րդ դասից աստիճանաբար աւելացող քանակութեամբ նախադասութիւններ են դրուած, որ ի հարկէ հեշտացնում է առանձին բառերի ընթերցանութիւնից յօդուածների անցնելը:

Երկրորդ մասում պատահում են նոյն յօդուածները, ինչ որ ունի Ն. Տէր-Ղևոնդեանի գիրքը, միայն փոփոխութիւններով: Չի կարելի ասել, որ այդ փոփոխութիւնները միշտ յաջող են. օրինակ՝ Ն. Տ.-Ղ.-ի «Պատաւն ու այծը» անհամեմատ աւելի գեղեցիկ է գրուած: Պ. Արաբաջեանցը իր մօտից աւելացրել է մի քանի յօդուած: Շատ ափսոս որ խնամք տարուած չէ Բ. մասի վրայ. պէտք էր նրան ճոխացնել փոքրիկ առակներով և պատմուածքներով, որոնք այնքան շատ են թէ հայ և թէ ռուս գրականութեան մէջ և որոնք աւելի մօտ են մանկական սրտին ու հասկացողութեան, աւելի սիրելի, քան թէ կենդանիների, հանքերի, բոյսերի, տարրայ եղանակների ու ամիսների չոր ու ցամաք ցանկը:

ՀԱԹ.